Esclavonis

Els **esclavonis** foren una de les tribus bàltiques, els habitants d'**Esclavònia** (en lituà: *Skalva*, en alemany: *Sclavonia*, *Schalauen*, en llatí: *Sclavonia*, *Schlavonia*), dins la regió de Prússia. Aquest territori correspon al nord de l'actual província russa de Kaliningrad, que limita amb Lituània.

Esclavonis	
Tipus	llengua

Contingut

Territori
El nom
Història
Idioma
Referències
Bibliografia

Territori

Segons el *Chronicon terrae Prussiae* de Peter von Dusburg, els esclavonis habitaren al sud dels curonians i dels samogitians, a prop del curs baix del Nemunas, vers el 1240. Els seus veïns del sud eren els nadruvis.

Al nord-est tenien els rius Šešupė, Ežeruona (afluent del Jūra) i Jūra (afluent del Nemunas). En la frontera est amb Sudòvia estava el riu Minija, a l'oest la Llacuna de Curlàndia i al sud-oest el riu Gilija. Al centre estaven les ciutats de Rusnė, Ragainė i Tilžė.

El nom

El significat de la paraula podria venir de *skalwa* «branca» potser perquè eren una branca segregada d'una altra tribu, o podria derivar de *skalauti* que vol dir «entre aigües». Segons les llegendes prussianes, el nom d'aquesta tribu vindria del nom d'un dels fills de Widewutis anomenat Schalauo.

Història

Era costum entre els habitants d'Esclavònia fer túmuls funeraris amb les restes incinerades dels difunts i de vegades també feien tombes per als cavalls. Rastrejant aquests túmuls els arqueòlegs han pogut descobrir els seus moviments. Es dóna per fet que els esclavonis eren parents o estaven relacionats amb els bàltics occidentals, com ara els curonians, però ètnicament més distants amb els prussians. S'han trobat restes d'enterraments esclavonis a: Strewa, Skomanten, Jurgaiten, Nikeln, Paulaiten, Wilku Kampas, Weszaiten, Greyszönen, Lompönen i Wittgirren.

El centre de Esclavònia fou el castell de Ragnit. Peter von Dusburg diu en la seva crònica que aquest castell no va poder ser conquerit ni per la força ni per setge, ja que els habitants d'aquesta ciutat fortificada tenien un llac artificial amb peix del qual s'alimentaven i podien resistir tot el temps que calgués. Els conqueridors cremaren el castell com a única manera de sotmetre'ls,[1] després el reconstruïren i fou atacat pels lituans.

El 1276–1277, Esclavònia fou subjugada a l'Orde Teutònic . En les cròniques dels cavallers d'aquest orde militar s'esmenten els noms d'alguns nobles esclavonis: Sarecka (Sareikā), Surbantas, Svirdotas i Surdota. El 1281, Jondele Schalwithe rebé la primera carta de població i el 1289 reconstruí el castell de Ragnit i fou colonitzat amb alemanys.[2] Entre el 1281 i el 1383, els teutosn hi establiren més colònies: el 1338 a Pleikischken, a prop de Plaschken, el 1312 i el 1333 a prop de Sasavo en la regió entre Laugßargen i Tauragė, el 1307 a Sintine a prop de Tilsit, el 1307 a Gigen (l'actual Pagėgiai), el 1309 a Linkone, el 1350 a Linkuhnen i a Weinoten a prop de Tilsit, i Tusseinen entre Ragnit i Linkuhnen. També arribaren immigrants lituans a Sipe (1339) i a Pogins i Skirgaila (1359). El 1411, hi hagué una campanya dels samogitans comandada per Rumbaudas Valimantaitis per atacar els castells de Ragnit, Tilsit.[3][4] Els darrers esments dels esclavonis en les fonts documentals fou el 1542 (com a habitants de Ragnit) i el 1563 (com a habitants de Splitter).

Idioma

Es creu que la seva llengua formava part del grup de les llengües bàltiques, o que n'era un dialecte occidental com el prussià.[5][6]

Referències

1. Jurgéla, Gečys i Sužiedēlis, 1945, p. 12.
2. von Jeroschin, 2010, p. 266.
3. Salys, 1962, p. 536-541.
4. Tettau, 1837, p. 10.
5. Zinkevičius, 1996, p. 51.
6. Trautmann, 1924, p. 355 i seg..

Bibliografia

- Balys, Jonas «Grundzüge der Kleinlitauischen Volksdichtung». *Tolkemita-Texte* [Dieburg], 53, 1997.
- Eckert, Rainer; Bukevičiute, Elvire-Julia; Hinze, Friedhelm. *Die baltischen Sprachen, eine Einführung*. Langenscheidt, 1994.
- Jurgéla, Constantine R.; Gečys, Kazys; Sužiedēlis, Simas. *Lithuania in a Twin Teutonic Clutch: A Historical Review of German-Lithuanian Relations*. Lithuanian American Information Center, 1945.
- Lepa, Gerhard «Die Schalauer, Die Stämme der Prußen». *Tolkemita-Texte* [Dieburg], 1997.
- Matulaitis, K.A.. *Die Schalauer des Altertums, Tauto praeitis II, Tolkemita Texte*, 1997.
- Salemke, Gerhard. *Lagepläne der Wallburganlagen von der ehemaligen Provinz Ostpreußen*, 2005.
- Salys, Anatanas. «Schalauen». A: *Lietuviu Enciklopedija. 27*, 1962.
- Salys, Anton. «Die zemaitischen Mundarten, Teil 1». A: *Geschichte des zemaitischen Sprachgebiets Tauta ir Zodis, Bd-VI*, 1930.
- Tettau, V. *Volkssagen Ostpreußens, Litthauens und Westpreußens*, 1837.

- Trautmann, Reinhold. *Über die sprachliche Stellung der Schalwen*, 1924.
- von Jeroschin, Nicolaus. *A History of the Teutonic Knights in Prussia 1190-1331*. Ashgate Publishing, Ltd., 2010.
- Zinkevičius, Zigmas. «The History of the Lithuanian Language». A: *Mokslo ir enciklopedijų leidykla*, 1996. ISBN 9785420013632.

Obtingut de «https://ca.wikipedia.org/w/index.php?title=Esclavonis&oldid=24073831»

La pàgina va ser modificada per darrera vegada el 12 jul 2020 a les 15:01.

El text està disponible sota la Llicència de Creative Commons Reconeixement i Compartir-Igual; es poden aplicar termes addicionals. Vegeu les Condicions d'ús. Wikipedia® (Viquipèdia™) és una marca registrada de Wikimedia Foundation, Inc.